

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

VII. Quae & quanta Nestorius se passum dicat. Et quomodo linguâ tandem
vermibus erosâ, apud Oasim insulam perierit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

Qua & quanta Nestorius se passum esse dicat:
& quomodo lingua tandem verbibus erosa
apud Oasim in insulam perierit.

Quoniam autem modo relegatus
sit Nestorius, & quid postea de
illo factum sit, & qualiter ex hac luce
migraverit, & quam blasphemiarum suarum
mercedem retulerit, haudquaquam
proditum est à Scriptoribus historia-
rum. Quae profecto intercidissent,
& longinquitate temporis penitus ob-
literata essent atque obruta, adeo ut ne
sola quidem auditione perciperentur,
nisi librum quendam Nestorii nactus
essem, qui istarum rerum narrationem
complectitur. Ipse igitur blasphemiarum
parens & auctor Nestorius, qui
non super id fundamentum, quod po-
situm fuerat, sed super arenam aedifi-
cavit domum, quae & confestim col-
lapsa est juxta dominicam parabolam;
adversus eos, qui ipsum incusaverant,
quod secus quam decebat novi ali-
quid invexisset, nec recte postulasset
ut Synodus Ephesi congregaretur;
blasphemiam suam, ut voluit, defen-
dens, praeter alia ita scribit: Se omni-
no necessitate compulsus ad ejus par-
tis defensionem venisse, cum sacro-
sancta Ecclesia duas in partes divisa es-
set, & alii quidem *ἀνθρώπων*, alii
vero *θεοῦ* Mariam appellandam esse
affirmarent. Ne igitur, inquit, du-
orum alterum peccarem, aut immor-
talia copulans mortalibus, aut si ad al-
teram partem me adjunxissem, exci-
derem altera, vocem *χειρὸς* exco-
gitavit. Addit etiam, Theodosium
initio quidem ob benevolentiam qua
ipsum prosequeretur, depositioni ipsi
minime consensisse: postea vero cum
quidam Episcopi utriusque partis ex E-
phesiorum urbe missi essent ad Theo-
dosium, & Nestorius ipse id rogasset,
permisum ipsi esse ut ad Monasterium
suum reverteretur, situm ante portas
urbis Antiochiae. Cujus nomen Ne-
storius quidem ibi non expressit: a-
junt tamen Monasterium Euprepit
nunc appellari: quod quidem revera
in suburbanis Antiochiae situm esse
cognovimus, duobus circiter sta-
diis distans ab urbe. Refert etiam
idem Nestorius, quadriennio se illic
commoratum, omni honore ac rever-
entia affectum fuisse: postea autem e-
dicto Imperatoris Theodosii in locum

ὅτι ὁ δουλεύων νεστόριον περιεβόησε καὶ ἀπὸ γράφης
σκώληξ ἢ πῶ γλῶτταν τὸ τελειώσαν θρωπεύσει ἵνα
ἀπὸ ἡρῆς πῶ ψυχῆν.

Ὅπως δὲ νεστόριον ἐξηλάθη, ἢ πῶ
ταῦτα γέγονεν ἐπ' αὐτῶν, ἢ ὅτι
τὸν τῆδε καλέσεινε βίον, καὶ ὡν ἐτυχε
μοιῶν τῆς βλασφημίας ἕνεκα, & δεδι-
λατοῖς ἰσορήσασι. ἀ καὶ διέπεσον ἄν, καὶ
τέλειον διερρύθη καὶ κατέπεσθη τῶ χροῶν
δὲ ψιλῶς ἀκρόμυρα, εἰ μὴ νεστορίου βίον
ἀετιύχον, τὴν καὶ τῶν ἰσορίαν παρῆ
μένη. αὐτὸς τὸν ὄτης βλασφημίας πῶ
νεστόριον, ὁ μὴ καὶ τῆ τετέντον θεμελίον
οἰκοδομίαν ποιοσάμενον, ἀλλ' ἐπὶ τῶ
με κίσας, ἢ καὶ ταχέως διελύθη καὶ τῶ
κυρίως ἀξιοδοτήν, πρὸς τὰς ἐγκαλέσασιν
μη καὶ τὸ δέον πῶ κωνεργήσας, μὴ ὅτι καὶ
λῶς αἰτήσασιν ἐν ἐφέσω σύνοδον ἀλιότιον
γράφη πρὸς ἄλλοις οἰς ἐβελήθη, ἵνα ἐπὶ
ἰδίας βλασφημίας ἀπολογώμενον ὡς
πάσης ἀνάγκης ἐς τὸ τῶ ταχέως ἐλήλυθεν
ποκριθείσης τῆς ἀγίας ἐκκλησίας, καὶ τῶ
μὴ λεγόντων ἀνθρώπων δὲ τὴν μαρτυρίαν
ὀνομάσει τῶν δὲ, θεοῦ ἵνα γὰρ
μη δυνῶν ἰστέρον ἀμαρτάνοις, ἢ ἀθανάτων
συμπλεκόμενων, ἢ προσχωρήσει αὐτῶ
τέρη τῶν μερῶν τῶ ἐτέρας σερηθείη, τὴν
σοφίαν ἐπενόησε φωνῆν ἐπισημαινῶν
ὡς τῶ μὴ πρῶτα θεοδόσιον τῶ καὶ αὐτῶ
προσαθείη τὴν ἐπ' αὐτῶ ἡρομένην ἀπὸ
οὐκ ἐκέρωσεν εἶτα ὅτι τινῶν ἐπισκόπων
ἐνθεν τε καὶ ἐθεν ἀποφθέντων πρὸς θεο-
δόσιον ἐκ τῆς ἐφεσίῶν πόλεως, αὐτῶ τε ἀν-
θέντον, ἐπέλαθη κατὰ τὸ οἰκίον ἐπα-
ξέσαι μοναστήριον, ὁ πρὸ τῶν πυλῶν
τῆς νυνὶ θεοπολιῶν διακείη, καὶ νεστόριον
μὴ ἐπὶ λέξεως οὐκ ὀνόμασαι φασὶ
νῦν τὸ εὐπρεπίον προσαγορεύειν, ὁ πῶ
ἴσμεν ταῖς ἀληθείαις πρὸ τῆς θεοπο-
λιῶν διακείμενον, σαδίοις διεσπῆκε
πλείοσι δύο. Φησὶ δὲ ἐν αὐτῶ ὁ νε-
στόριον, ὡς τελευτή χροῶν αὐτόν
την ψυχῆς, πάντοιας ἐτυχε τιμῆς, καὶ
παντοίων γαρῶν ἀπέλαυσε, καὶ
αὐτῶ θεοδόσιον θεσπίσαντον, ἀπὸ τῶ

καλεμένην ὄασιν Ουγαδύε) τὸ δὲ γε καί-
 ελον ἀπεκρίνατο. ἐδὲ γὰρ ἐπιδαδὶ ὧν τῆς οὐ-
 κείας βλασφημίας ἠρέμισεν ὡς καὶ ἰωάννην
 τὸν τ' ἀνίσχοντα πρὸς τὸν αὐτὰ μνηύσαι, ἀε-
 φυγία τε τὸν νεσόριον κατὰ δικαστήριον γρά-
 φῆς ἢ διαλεκτικῶς ἔτερον λόγον πρὸς τινα,
 δὴθεν αἰγύπτιον συγκείμενον περὶ τ' αὐτὸς ὄα-
 σιν ὄξορίας, ἔθατο περὶ τέτων πλαιύτερον
 λέγει. ὧν ἡ τέτυχηκε διὰ τὰς παρ' αὐτὸ κληθεί-
 σας βλασφημίας τὸν πανόπτην μη λαθῶν
 ὀφθαλμὸν, ὅξ' ἔτερον γραμμάτων ἔστιν ἐλεῖν,
 γηρομένων ἀπὸ πρὸς τὸν τ' ἡθεαίων ἠγέμε-
 νοὶ ἐν κείνοισι γὰρ ἐστὶν ἀρεῖν, ὡς ἐπέδ' ἢ μὴ τῆς
 δέσσης ἐτυχεν ἐπεξελεύσεως, ἢ τὰ θεῶν κεί-
 σις αὐτὸν ἐκδέξαμένη, ἀιχμαλωσία, τῆ
 πάντων ἐλεονδοτή συμφορᾷ, περὶ ἀλλή.
 ἐπειδὴ γὰρ μείζονον ἐδ' ἔτο πρῶτων, ἀφείθη
 μὲν ἐκ τῶν βλεμμύων, παρ' ὧν καὶ δορυά-
 λωτο ἔτυχε γεγονώς. θεασίμασι ἡ θεο-
 δοσίε τὴν ἐπάνοδον ἐγνώκοτο. τὶς περὶ ἐπι-
 πων πρὸς ταῖς ἐξαλαῖς τῆς ἡθεαίων ἀμεί-
 βων, τῆ τε γῆ περὶ ἡγεγνύμενο, ἀξίως τῆς
 δικίας βιωθῆς τὸν τῆ δ' ἐβίον ἀπέδετο. δ' αὐτε-
 ρο ἀρεῖο διὰ τῆς καλῶς ἡθεαίων διηγέμε-
 νός τε ἡγεγνύμενων ποῖα ἀπὸ χερσὶ καθεσῆσι
 τῆς εἰς χερσὶν βλασφημίας. ἀμφοῦ γὰρ περὶ
 πησιῶς ἐς αὐτὸν ἐβλασφημίσαντο, ὁ μὲν,
 κήσμα καλῶν ὁ δὲ, ἀνθρώπον δοξάζων.
 περὶ ὃν ἡδιστα ἀν' ἐπιτομῆ, μεμφομένον μὴ
 κ' τὸ δέον ἔα ἐν ἐφέσω συνελθῆναι ὑπομνή-
 ματα, πανεργία ἡ καὶ τιμὰ θεσμῶ καὶ νομο-
 μίαι κυρίως τε χαλῶν ἡ πῆ δ' ἡ ποῖε καὶ πα-
 ρα θεοδοσίε πρὸς ἀχρονίοι, ὅτι, ὅξ' ἡθεαίων
 ἐδεμιάς φειδῆς τετυχηκώς, τοσέτοις ὄξο-
 στρακισμοῖς κατεκρίθη, ἡ ἔτω τὸν τῆ δ' ἐκλί-
 λυσε βίον. ἡ πῆ δ' ἡ ποῖε, εἰ μὴ θεῶν κείσιν ἐγε-
 γόνε, ἡ δ' ἀ κυρίως ἡ τῶν ἀμφοῦ αὐτὸν ἡθεαίων,
 ἀμφοτέρων αὐτῶν τοῖς ἀπελθῆσι συναριθμη-
 θῆτων, ἡνίκα ὡς τιμὴ τῶν θύραθεν σοφῶν ἐι-
 ρηαι, τὸ μὴ ἐμποδῶν ἀναίταγωνίσω βίνοια
 τέμμη) ὁ μὲν, ὡς βλασφημὸς ἡ θεομάχος
 καλακέρη) ὁ δ' ἡ, ὡς μεγαλόφωτος κήρυξ καὶ
 μέγας τῶν ὀρθῶν δοξμάτων πρόμαχος ἀδ' ἐλαί-
 τε κ' κήρυσε) ὡς ἀν' τοῖνον μὴ ψευδῆς γε-
 φη ἀπενεγκώμεθα, φέρε, νεσόριον αὐτὸν ἐς
 μέσον περὶ ἀγάγωμεν τὰ περὶ τέτων διδ' ἀσ-
 κῶν) καὶ μοι τ' σῆς ἐπιστολῆς ἀνάγνωσι αὐτοῖς
 εἰα τοῖς ὀνόμασιν, ἡ (οἱ συνελθῆ) πρὸς τὸν τῆς

A qui Oasis dicitur, esse relegatum. Sed
 quod præcipuum est, reticuit. Illic
 enim degens Nestorius, à blasphemia
 suanequaquam destitit. Adeo ut Jo-
 annes Episcopus Antiochiæ hæc ad
 Imperatorem retulerit, & Nestorius
 perpetuo exilio fuerit condemnatus.
 Scripsit etiam alium librum ad quen-
 dam Ægyptium, instar disputationis
 de sua in Oasis relegatione: in quo de
 his rebus uberius disserit. Quas ve-
 rò pœnas dederit ob blasphemias ab
 ipso editas, dum Dei oculum omnia in-
 tuentem latere non posset, ex aliis lit-
 teris perspicitur potest, quas ad Præsidem
 Thebaidis scripsit. In illis enim cer-
 nere licet, quo pacto quoniam congru-
 as adhuc pœnas non dederat, divina ul-
 tio illum comprehendens captivitatì
 subiecit, quæ calamitas est omnium lu-
 ctuosissima. Sed quandoquidem gra-
 vioribus cum suppliciis affici oportebat,
 dimissus est quidem à Blemmyis,
 apud quos captivus fuerat. Verum e-
 dicto Theodosii, qui redire illum de-
 creverat, loca subinde mutans circa fi-
 nes Thebaidis, & ad terram allitus, di-
 gnus antea vitæ exitum fortitus
 est: velut alter Arius, morte sua præ-
 dicans ac denuntians, cujusmodi mer-
 ces maneat illos, qui adversus Chri-
 stum impiè loquuntur. Uterque enim
 illorum, similiter Christum blas-
 phemavit: ille creaturam eum vo-
 cans: hic nudum hominem esse cen-
 sens. Ac Nestorium quidem, qui ac-
 cta Ephesi non recte esse composita,
 sed fraude & illicita Cyrilli machina-
 tione fabricata conqueritur, libenter
 interrogarim, qua de causa, cum The-
 odosius ipsi faveret, relegatus sit, & ci-
 tra ullam misericordiam tot exiliis
 condemnatus, hoc modo vitam finie-
 rit: aut qua ratione, si quidem senten-
 tia illa à Cyrillo & reliquis, qui cum il-
 lo erant sacerdotibus lata, divina non
 fuit, nunc ambobus è medio sublati-
 tis, quo tempore, ut à quodam
 gentili Scriptore dictum est, quod
 amplius in medio non est, nullo resi-
 stente, securâ benevolentia honora-
 tur, ipse quidem, tanquam impius ac
 Dei hostis condemnatus sit: Cyrillus
 verò, tanquam eximius præco & recte
 doctrinæ strenuus propugnator, lau-
 datur ab omnibus & prædicatur. Sed
 ne forte accusemur mendacii, Ne-
 storium ipsum ista narrantem in me-
 dium producamus. Agedum igitur,
 recita mihi quædam iisdem plane
 verbis ex Epistola quam ad Præsidem

Thebaidis scripsisti. Ob quaestiones, A
 quæ nuper Ephesi agitatae sunt de san-
 ctissima religione, Imperatoris iussu O-
 asim incolimus, quæ alio nomine Ibis
 dicitur. Et quibusdam interpositis
 hæc addit. Postquam igitur supra dicta
 quidem Oasis barbarica captivitate, &
 igni ac ferro funditus vastata est, nos
 verò à barbaris repente nescio quomo-
 do misericordia erga nos commotis
 dimissi sumus, qui minacibus etiam
 contestationibus nos terruerant, ut
 confestim ex nostra regione excede-
 remus, cum Mazices post ipsos eam
 protinus occupaturi essent, venimus in
 Thebaidem unà cum reliquis capti-
 vorum, quos Barbari miseratione addu-
 cti, ad nos nescio qua de causa adduxerunt.
 Et isti quidem, quo quisque
 voluit abire, permisi sunt. Nos vero
 palam Panopolim ingressi, nosmetipsos
 exhibemus. Veriti enim sumus, ne
 quis occasionem ex captivitate nostra
 arripens, vel fugæ, vel alterius cju-
 spiam culpæ calumniam adversus nos
 confingeret. Ferax enim est omnis
 generis calumniarum malitia. Quam-
 obrem magnificentiam tuam roga-
 mus, ut captivitatis nostræ, sicut legi-
 bus cautum est, curam geras, nec capti-
 vum improborum hominum insidiis
 dedas, ne omnis deinceps posteritas
 proclamet, fatius esse, ut quis apud
 Barbaros captivus degat, quam ut ad
 Romanum imperium confugiat. De-
 inde addito iurejurando, Præsidem
 obtestatur, ut ad Imperatorem referat
 de sua ab Oasi migratione ad Panopo-
 lim, quo à Barbaris dimissus se contu-
 lerat: ut, inquit, quodcumque DEO
 placuerit, de nobis tandem decerna-
 tur. Item ex Epistola secunda ejus-
 dem ad eundem, sive has litteras tan-
 quam ab homine amico ad sublimita-
 tem tuam scriptas, sive tanquam ad-
 monitionem patris ad filium accipere
 volueris, audi quæso patienter narra-
 tionem plurimarum rerum, quas ego
 in iisdem litteris breviter, quoad li-
 cuit, commemoravi. Cum Oasis,
 quæ & Ibis dicitur, Nomadum mul-
 titudine in eam impetum faciente,
 jamdudum vastata esset. Et aliquan-
 to post. Hæc cum ita accidissent, ne-
 scio quo impulsu aut qua occasione
 commotâ magnificentia tua, ex Pan-
 opoli Elephantinam, quod oppidum
 est in finibus provincie Thebaidis,
 per Barbaros milites abducti sumus,
 rapti eò tractique militari auxilio,
 ut jam dixi. Cumque majori itineris
 Thebaïων ἡγέμενον ἐκ τῶν πρώων ἀελίτ' ἀγ-
 ῶάτης θεσηκίας ἐν ἐφέσω κεινημένων. εαπ
 τὴν κ' ἴβιν ἐκ θεασίσμα. Βασιλικῆ καὶ
 κέμεν καὶ πινον ἐν μέσῳ λελεγμένων ἐπαγ
 ἐπέδ' ἡ ἐκ βάθρων μὲν ἢ προφρημένη κ' βαρ
 βαρικῆς αἰχμαλωσίας, κ' πυρι καὶ σφαγ
 ἐκλελίκη), ἡμεῖς ὃ ἀδ' τῶν βαρβα
 οἰκλον ἐκ οἰδ' ὅπως ἐξάφνης ἐφ' ἡμῖν ἀνα
 ἔστων, δολολελύμεθα, μὲ ὁ κ' διαμαρτυ
 ἡμᾶς ἀπειληκαῖς καὶ ἀπλήξαι διὰ ταχ
 τὴν χώραν ἐνδραμεῖν, ὡς μαζικῶν αὐτο
 αὐτὸς ἀμελλητὶ παραληφομένων, ἡκομ
 τὴν θεβαïων κ' τῶν αἰχμαλώτων λεγόμε
 ἐς ἡμῖν οἱ βαβαροι καὶ οἰκλον προσήγα
 βελομένοι, λέγειν ἐκ ἐχω. οἱ μὲν ἐν πρὸς τ
 καλαθυμῖς ἐκάσῳ διαλώγας δολολελύ
 μεῖς ὃ φανερώς ἐαυτὸς ἐγκαθῖς ὤμεν, τῆ πα
 νὸς Ἰπιδάτες. δεδοίκαμεν γ' μὴ τίς ἡμῶ
 πραγμασίαν τὴν αἰχμαλωσίαν ποίεμα
 ἢ φυγάδων καθ' ἡμῶν ἀναπλάσθη δ' αἰδο
 ἢ πινὸς ἀλλῆς μηχανήμα μέμψεις, ἐν πο
 γ' διαβολῶν πανδοπαπῶν ἡ κακία. διό δ' ἡ
 ἔμεν τὸ ὑμέτερον μέγελ' ὁ, τ' ἡμετέρας αἰ
 C μαλωσίας φρονίσαι κ' τὸ τοῖς νόμοις δ' αἰ
 καὶ μὴ ἐπιδ' ἐνακακοδεχνίας ἀνθρώπων αἰ
 μάλωτων εἰς κακίαν ἐκδοθῶν ἵνα μὴ πάσαι
 τέτε γ' ἡμεῖς τραγωδῆται, κρεῖττον εἶμαι βαρ
 βάρων αἰχμαλώτων, ἢ πρόσφυτα βασιλικῆ
 ῥωμαϊκῆς. κ' ὄρκους ἐπαγαγῶν, ἡτήσεν ἐπι
 ἀνενεγκέν τὴν ἡμετέραν ἐξ ὁσάεως ἐπ' αὐτῶ
 διαλώγῃ ἐκ βαρβαρικῆς γ' ἡμεῖς ἀφ' ἑσ
 ὡς ὡς ἐτὴν τῶ θεῶ δοκῶσαν κ' νὸν ἐξ ἐνεχθῆ
 περὶ ἡμῶν διαλύτωσω. Τὰ αὐτὰ πρὸς τὸν αὐτὸν
 ἐπιστολῆς δευτέρας. εἰ τὸς φιλικὸν παρ' ἡμῶ
 πρὸς τὴν σὴν μεγαλοπρέφαν γραμμά, ἡ
 D ὡς ὑπόμνησιν παρὰ πάρος πρὸς ὑὸν τὸ πα
 ρὸν τὰ το λογισάμεν' ὁ, ἀνάγκη παρεκαλ
 τ' ἐν αὐτῶ διηγήσεως, ἀελ' πολλῶν καθ' ὅσον
 γέγραμμένης παρ' ἡμῶν, βραχυλόγως ἐστὶ
 ὁσάεως τ' ἴδεως ἐκ πολλῶν πρώων ἀφ' ἀνιδ
 σης, τὰ τῶν νομάδων πλήθους ἐπ' αὐτὴν ἀνα
 δραμόλιος, κ' μεθ' ἕτερα. τῶτων ὃ ἐτάσσυ
 ἐαύτων, ἐκ οἰδ' ἐκ ποίας ὀρμῆς ἢ ποίαν ἀφ' ἡ
 μὴν τ' σῆς λαέσεως μεγαλοπρεπείας, πρὸς ἐ
 φανίην ἵνα τ' θεβαïων ἐπαρχίας πέρας ἐστα
 βαρβαρικῶν διὰ στραλιῶν ἐκ τ' πανὸς ἐπε
 πόμεθα, συρόμενοι πρὸς αὐτὴν διὰ τ' πρὸς ῥ
 θέισως στραλιῶν κ' τ' πρὸς ῥ
 ὁδ' 8

ὁδὸν συληθέντες, πάλιν ἀγγελοφοντῆς σῆς ἀνδρείας κατὰ λαμβάνοντι κελδοσμο, εἰς τὴν πανός ἰσως ρέψεν συγκοπῆς ἢ τοῖς τῆς σῆς ὁδοπορίας συμπώμασιν, ἐν νοτῶν καὶ γηρασάντι σώματι, καὶ τὴν χεῖρα καὶ τὴν πλοῦραν συληθέντες, ἀφικόμεθα πάλιν εἰς τὴν πανός πρόπον πνα Ψυχόρα γένιες, καὶ τοῖς συμπώμασιν ἐπὶ τοῖς τῶν ἀλγυθῶν μασηγμένοι κακοῖς. μετῆγε ἢ πάλιν ἡμᾶς ἐκ τῆς πανός πρὸς τὴν ἑαυτὴν ἐνορίαν, ἕτερον τῆς ἀνδρείας ἐγγραφον ἰπλάμνον πρὸς ἄσμα. ταῦτα ἔσῃσεδ κατῆ ἡμῶν λογίζομένων, καὶ τὸ τοῖς καλλινοῖς βασιλδοσι δοκῆν ἑαυτῶν ἡμῶν ἀναμενῶν, ἔξαιφως πρὸς ἀλλήν ἔξορίαν κατῆ ἡμῶν τελέατην πάλιν ἀφειδῶς ἄλλο συνελίθετο ἢ μετῆ ὀλίγα. ἀλλ᾽ ἀρκέσθη τοῖς πεπραμένοις ἄσθακαλῶ, καὶ τὸ τοσαύτας κατῆ ἐνός σώματι ἔξορίας ὄριζεν ἢ τῶν ἀνεχθῆσι ἄσθα τῆς μεγαλοπερείας, καὶ παρῆ ἡμῶν ἢ δι᾽ ὠν ἔχρη γνωριεθῆναι τοῖς καλλινοῖς ἡμῶν βασιλδοσι δοκιμασίας ἔπεικῶς ἄσθακαλῶ ἄσθαχῶρηθῶν. ταῦτα παρῆ ἡμῶν ὡς πρὸς ἡμῶν ἄσθα παλῶς συμβελδύματι. εἰ ἢ ἀθανάκῆσθας κῆν ὡς τὸ πρῶτον πρῶτῃς τὸ δοκῆν, εἰ γέ ἔδοκῆν ἢ λόγῳ ἔδεις δυνατώτερος, καὶ ὁδὸν ἐπὶ τῶν γραμμασι πύξ, λάξ, παιδῶ, θανῶ, καὶ τὴν βασιλείαν τὴν δέχρη βλασφημῶν, ἐμῆ ἢ ἔξ ὠν πέπονθε σωφρονήσας. ἐγὼ ἢ καὶ πνῶ γεγεραφὸτῶ τὴν τελευταίαν ἐκείνη ροπήν ἀκίκα, λέγοντῶ ὡς τὴν γλώσσαν σκῶλῆσι διαερθεῖς, ἐπὶ τὰ μέζω τε καὶ ἀθανάτα κατῆ αὐτῆ δικαιοῆρια, μελεχῶρησε.

Aparte confecta attriti essemus, rursus magnanimitatis tuae mandatum offendimus sine scripto, quo Panopolim redire jubebamur. Tot igitur calibus longi itineris confecti, corpore & morbo & senectute languido, manu & lateribus contritis, iterum Panopolim venimus, animam quodammodo agentes. Cumque acerbitate casuum, & doloris molestia adhuc cruciaremur, rursus aliud mandatum à magnanimitate tua scriptum, ex Panopoli ad quendam locum ei contributum nos abduxit. Et cum talia adversus nos finem habitura esse existimaremus, & quid invictissimi Principes de nobis statuerent, expectaremus, aliud repente adversus nos mandatum de quarto exilio nostro absque ulla miseratione compositum est. Et paulo post. Verum contentus esto his, quae acta sunt. Sufficiat quæso, tot exilia contra unum corpusculum decrevisse, & post relationes, quas ad principes misit tua magnificentia, ut à nobis quoque per quos id fieri decet, invictissimis principibus rei veritas indicetur, humaniter permitte. Hæc nostra sunt consilia tanquam parentis ad filium. Quod si nunc quoque sicut antea, indignatus fueris, fac, quodcumque tibi placuerit, si quidem animus tuus nulla ratione flecti potest. Hunc in modum Nestorius in suis litteris, quasi pugnis & calcibus feriens atque insultans, Imperatores simul ac magistratus convitiis appetebat, ne iis quidem, quæ perpeffus fuerat malis prudentior factus. Ego vero Scriptorem quendam legi, de illius morte ita narrantem: eum lingua vermibus erosa ad graviora & sempiterna migrasse supplicia.

Κεφ. η΄.

CAP. IIX.

ὡς μετὰ νεσθόριον μαξιμιανός, καὶ μετὰ τῶν πρῶτων ἑαυτῶν ἀτα φλοβιανὸν γίτιται.

Quomodo post Nestorium Maximianus, & post hunc Proclus, deinde Flavianus, Episcopi facti sint.

Μετὰ δ' ἐν τὸν νεσθόριον αὐτὸν τὸν ἀλάσσορα, τῶν κωνσταντίνης ἑαυτῶν πόλεως τὴν ἐπισκοπὴν ἐπιπέπειαι μαξιμιανός, ἐφ' ἣ πάσης εἰρήνης ἢ τῆς θεῶν τελευχικὴν ἐκκλησία, τότε ἢ αὐτῶ ἀνθρώπων γυρομένη, πρῶτῶ τῶς οἰακας τῆς κατῆδρας ἐγγχερίζεται, ὡς πάλαι κυζικῆς ἐπίσκοπῶ ἐμεχεροῦντῶ, καὶ τῶδε τὴν κοινὴν τῶν ἀνθρώπων σελαμένα πορείαν, φλαβιανός τὸν θρόνον διαδέχεται.

Post mortem execrandi Nestorii, Episcopatum Constantinopoleos suscepit Maximianus, sub cuius administratione, Ecclesia Dei tranquillissimam pacem consecuta est. Quo ex hac luce subiato, Proclus sedis illius capessit gubernacula, qui jam pridem Episcopus Cyzici fuerat ordinatus. Hoc etiam fatali lege defuncto, Flavianus Episcopatum regie urbis sortitus est.

